

3 канадці в США

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник —
Вересня Рада

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

252047
Київ, вул. Нестерова, 4

ТЕЛЕФОНИ

РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ:

Приймальня —

446-92-61

Відповідальний

секретар —

446-72-63

Завідуючий корекцією

441-34 42, 224-73-54

(телефакс)

Відділ:

парламентської

441-34 52,

441-35-84

літєри — 441-62-03,

441-20-61,

економіки — 441-88-07,

аграрний — 441-86-19,

міжнародний —

446-91 28,

оздоров'я —

441-88-06,

соціальної літєри —

441-64-05,

екологія — 441-88-39,

культури — 441-84-08,

спорту — 441-88 08,

інформаційний —

446-61-13,

441-86-20,

історії України —

441-88-02,

міжміжні літєри —

441-88-52,

реклами — 441-84 08,

бухгалтерія —

441-84 08.

ОТТАВА. (Кор. ТАРС Валентин Васильєв) Голова Верховної Ради України Л. М. Кравчук 24 вересня завершив триденний візит у Канаду, висловивши задоволення його підсумками. Український керівник вважає, що досягнення обидвох сторін шлі, які він ставив перед собою: ознайомити канадських лідерів і громадськість України з ситуацією в республіці, а її перспективами як незалежної держави, а також дати поштовх розширенню зв'язків республіки з Канадою. На зустрічах з прем'єр-міністром Брайаном Малруном, міністром Фінансів Доном Мазанковичем та іншими офіційними особами було викладено конкретні пропозиції про канадську участь в розвитку українського агропродовольчого транспорту, харчової промисловості, у здійсненні великої комерції. Л. М. Кравчук висловив поодну задоволення широким особистим контактом з провідними представниками української громади, які перебувають в Канаді. Грунтовні розмови відбулися в Оттаві і Торонто. Українське лідерство висловило в цілому, і в політичному світі.

Канадці проявили велику

зацікавленість у спіро- бітичності. Цінавилися подіями, що відбуваються на Україні. Цінавим було, зокрема, спілкування з колишнім жителем Буновини В. Онісним, який проживав у Канаді вже більше п'ятидесяти років. На честь зустрічі з українською делегацією він подарував Україні 100 акрів своєї землі. Воно буде використано для розміщення там дипломатичних місій. (Остаточне це вирішиться пізніше).

На закінчення зустрічі В. Онісний був вручено грамоту. Нею засвідчено «Ця грамота видана Болоднім Онісним 23 вересня 1991 року в Оттаві. Я засвідчує, що він є почесним громадянином України. Присвоєно всім своїм співвітчизникам дипломатичних місій, полегшувати його життя в Україні».

Останній день візиту пройшов у Торонто — адміністративному центрі Онтаріо, одній з найбільших канадських провінцій. Голова Верховної Ради мав розмову з прем'єром провінційного уряду Бобом Гесом, міністром промисловості, торгівлі і техніки Едом Філпом. Відбулася також зустріч з представниками ділової кіли. Гість знову

підкреслив зацікавленість України в розширенні зв'язків з Канадою.

ВАШИНГТОН, 25 вересня. (Кор. ТАРС Володимир Матійко). Пізно увечері у вітло- рок на апарату Кларкс по- білизні Вашингтона спеціальним рейсом прибув Голова Верховної Ради України Л. М. Кравчук. У його кілі- ту відбудеться його зустріч у Вілліамс-домі з президентом США Джорджем Бушем. В ході розмови сторони продов- жать обмін думками з питань міжнародного співробітництва і налагодженні прямих українсько-американських відносин, розпочатий і серпня минулого року під час короткого візиту президента Д. Буша в Київ.

У програмі дводенного перебування Л. М. Кравчука у Вашингтоні — зустрічі з керівництвом обох палат Конгресу Сполучених Штатів. Намаючи також зустріч в «Херітідж-фаундеїшні» (Фонд спадщини), який вважається знаменитим «еконо- мичним центром» правлячої Республіканської партії США, виступ у Національному клубі преси, відвідини клубної квартири Великого банку,

а також інтерв'ю американ- ській телекомпанії Сі-ен-ен.

Л. М. Кравчук відідає по- щити Бостон і Чикаго, де зу- стріється з представниками місцевих властей і численної української громади в США. На 30 вересня заплановано виступ Голови Верховної Ра- ди України на пленарному засіданні 461-ї сесії Генераль- ної Асамблеї ООН, яка про- ходить у Нью-Йорку. Він та- кож зустріється з генераль- ним секретарем ООН Хабе- ром Пересом де Куельяром.

Учора президент США Джор. Буш зустрівся в Вілліамс- домі з Головою Верховної Ра- ди України Л. Кравчуком. Як заявили представники держ- авного департаменту США, розмова тривала декілька годин.

Перед переговорами з аме- риканським президентом Л. Кравчук зустрівся з голо- вою комітету з іноземних справ палати представників Фарсом і співором цієї па- лати Рубіном. У програмі ві- зиту також зустріч з лідером сенатської більшості де- мократом Мітчеллом і лідеро- м опозиції — республікан- цем Доулом.

Інформація
«Голосу України».

ПОВІДОМЛЕННЯ МІНІСТЕРСТВА СТАТИСТИКИ УКРАЇНИ ПРО ІНДЕКС СПОЖИВЧИХ ЦІН ЗА СЕРПЕНЬ 1991 Р.

На виконання розпорядження Кабінету міністрів України від 31 серпня 1991 року Міністерство України статистики зміни споживчих цін фіксованого набору товарів та послуг, що входять до складу мінімального споживчого бюджету. Його величина за серпень 1991 року становить 104 проценти. Це означає, що після 2 квітня поточного року ціни підвищилися на 4 проценти. За вказаним

період мало місце зниження вартості продовольчих товарів за рахунок зменшення ціни на продукти тваринного походження, зниження ціни на варені ковбаси другого та третього сорту, субпродукти, деякі молочні, кондитерські та інші вироби.

Значне підвищення ціни відбулося на послуги санітарно-курортного лікування та відпочинку, електропостачання, мебелі, посуду.

СПІВРОБІТНИЦТВО ВІДСТАН НЕ ЗАШКОДЯТЬ

Учора Перший заступник Голови Верховної Ради України І. Площ прийняв Надзвичайного і Повноваженого посла Австралії в СРСР Кевена Хоуна.

І. Площ ознайомив шанованого гостя з поточною та економічною ситуацією на Україні. Він підкреслив, що Україна зробила яскраво новий стрибок у своєму розвитку з прийняттям Актів про незалежність, і пан Хоує є першим дипломатичним представником Австралії, який відвідав відвоювану державу. Напа незалежності, продовження І. Площ, підтримується народом України, проте не- має чіткої відповідності. І. Площ, підтримуючи про- довження чомусь продовжують свою стару політику, вважає, що односторонньо думати про новий Союз. Він висловив упевненість, що на- род України робитиме все для того, щоб використати Акт про незалежність і збудувати суверенну Україну, а потім вступати до різних со- юзів. І. Площ визнавав по- няття австралійського наро- ду, який одним з перших від- гукнувся на хоробливість лідерів провинутих і сьогодні подати нам допомогу в від- віданні його наслідків. Шо- до стосунків відношувати до союзних зорієнтованих відносин, яке сьогодні ці- навить увесь світ, він пові- дов, що керівництво Укра- їни згодилося повернути 15 відсотків від загального бор- гу, який за останнім пові- домленням становить 77 мільярдів доларів США. Цю частку було встановлено вче- ними України на 16 липня цього року, а всі борги, які братиме Союз після цього терміну, нас не стосуватимуться, зазначив І. Площ.

Адже Україна переходить на

безпосередні міжнародні від- носини.

Відносини ядерних арсеналів, що розміщені на нашій території, І. Площ підтвер- див току зору уряду Укра- їни щодо колективного безпе- коу і на майбутнє — в створенні безядерної зони на нашій території.

Потім слово взяв посол Австралії в СРСР пан Хоу- Ян, зазначив, що Україна- ська політика Австралії дуже ці- навиться і всіляко підтримує

іншій політику України. Уряд Австралії, продовжив пан Хоу, співробітничатиме з нашою державою на заса- дах прямих взаємозв'язків, але висловив значну сторо- ну щодо ядерних потенці- алів на Україні, незміле не- користування яким може при- звести до катастрофи, подіб- ної чорнобильській. Пан Хоу висловив загальну зго- ду із поглядом нашого керів- ніцтва на вирішення політи- чних та економічних про- блем в Україні.

Шодо встановлення дипло- матичного представництва на території України, посол Австралії повідомив, що це питання ще не розглядало- ся урядом обох країн, але в майбутньому можливе на- лагодження і такої форми відносин.

На завершення зустрічі І. Площ і К. Хоу обміняли- ся побажаннями щодо змодер- нізації багатосторонніх відно- син між Україною та Австра- лією, які в перспективі при- носитимуть взаємну вигоду для обох країн.

Артем ПРОХОРЕНКО.

ПЕРЕВІРТЕ, ЧИ ПРАВИЛЬНО ОФОРМЛЕНО АБОНЕМЕНТ!

На абонементі повинен бути відбиток касової машини. При оформленні передплати (перезабезпечення) без касової маши- ни на абонементі передплатиш відбиток календарного штемпеля виділення за яку. В 8-му разі абонемент видається передплатни- юю з квитанцією про оплату вартості видання (перезабезпечення).

Для оформлення передплати на газету чи журнал, а також для перезабезпечення видань бажано абонемент з достовірною квіткою запозичити передплатнику, розбирливо без скорочень, згідно з умовами, викладеними в каталозі Союздруку.

Місцями квіткою при перезабезпеченні вказати, а також квіткою «ПВ» — «МІСЦЕ» запозичити працівника підприємства зв'язку і Со- юздруку.

руках

ДЕЇ — ВЧОРАШНІ

...дейні ге...
...одить, від...
...ті, заборо...

НАШІ

...есі розлуча...
...мжнародна...
...мічні про...
...сових ре...
...ромо за іні...
...її громадсь...
...татів, уче...
...ведення...
...стали відомі...
...рогеті, а та...
...організації та...
...уки конфе...
...уату прінді...
...проблемам...
...о моря.

...С — УРП.

УРП-інформ.

БОГОРОДИЦЕ!

...партапарат...
...ий секрет...
...омомолу...
...осній кві...
...аного п'є...
...зустрів цей...
...Гальбаї».

насправді

АСІКИ ДЕРЖАВИ

...замовлення...
...відсотки, а...
...у область...
...78 відсотків...
...оні зерна),...
...з кожним...

Олена СИНЮТА,

журналіст.

Тернопільська область.

Телеграфним рядком з Донецька

...А Ось ПОРІГ

Рішенням ради шахтоуправління «Жовтневе», що в Донецьку, заборонено здавати в оренду кабінети для будь-яких політичних партій та угруповань.

УЗИМКУ НЕ ЗАМЕРЗНЕМО

Так вважають в управлінні «Облпаліво». Вже сьогодні тут при нормативному запасі вугілля на осінньо-зимовий період у 50 тисяч тонн є 70 тисяч тонн.

ДЕФІЦИТНІ ШЛАКОБЛОКИ

почало випускати моліти підприємство оборонної промисловості «Топаз». Першими покупцями будматеріалу стали працівники цього ж заводу.

ТИЖДЕНЬ ПІД ЗЕМЛЕЮ

пробів машинист підземних установок Донецької шахти імені Чекішівців П. Чаус. Причини незвичної акції — зникнення його прізвища із списку на одержання автомобіля. Шахтар лідив на-гора лише тоді, коли його поновили в черзі.

КАРТОПЛЮ ЗА ВАЛЮТУ

Близько 50 мільйонів карбованців андліпні промислові підприємства Донецької області шахтарської столиці. Карбованці, конвертовані в тверду валюту, підуть на закупівлю картоплі.

СТАДІОН — ПІД БАЗАР

В одну з мідель центральний стадіон Донецька було віддано під заочний «товчок». Цей захід організувало меле підприємство «Скіф». Звичайно, ринок — річ потрібна, але й за спорт прикро.

ШЕСТИЛІТКИ УКРАЇНСЬКОЮ

Цього навчального року понад 150 дітей шестилітнього віку сіли за парти в шести школах Добропільського району. 80 відсотків з них навчальні українською мовою.

Юрій ДОЦЕНКО, власний кореспондент «Голосу України».

Усьо чотко!

БЕНЗИН — ПОКІЙНИКАМ

Сьогодні в Донбасі можна вільно звати бензин, тільки ставши... покійником. Так стверджує в газеті «Горняк» міста Тореза С. Самоїличенко, і не без підстав. Він переконався у цьому на власному досвіді. Учасник війни, інвалід С. Самоїличенко побував на автозаправочних станціях. На його запитання не звертали уваги. «Королі бензоомолонки» були небагаті, як і знайшли тут об'єкти: «Бензин тільки локійникам». Решта, будь ласка, в чергу. Останній у черзі — за два кілометри від АЗС. (УЦА).

Праведники землі української

ПОЧИТАЙТЕ СОФІЮ РУСОВУ

Вона померла і похована у Празі. Поряд з Олександром Олесею. На Україні її забули. «Навіть у Шевченківському словнику» не поклали, хоч її цікавили проблеми: Шевченко і діти, Шевченко і материнство, Шевченко і виховання. Хай навіть у зворотному порядку, з негативним відтінком, але ім'я Софії Русової закарбувалося в там десь у гам'яті, — зрізався якийсь літературознавець Федір Погребенник.

Утім, му сього, лише про видатну українську громадську діячку, професора, педагога, провідну діячку жіночого руху, члена уряду УНР Софію Русову? Та тому, що так розпорядилася доля (політична чи як її назвати?): для своїх земляків Русова спочатку померла, а потім народилася. Нині вона повертається до нас у рукописах дослідників її спадщини, яких 23—24 вересня Союз українців зібрав на наукову конференцію, приурочену 135-й річниці дня народження Софії Русової. Своєю спогадками про життя з багатьма титулами і заслугами поділилися родичі Русової, які з'їхалися на Україну з Чехо-Словаччини, Канади, Сполучених Штатів Америки.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

Софія Русова — українка з хіджені. Батько її — від, мати — французівка. Та навіть перед судом, на засланні вона відстоювала свої погляди на мову, освіту, культуру як на факт національного самоутвердження народу. У виступах на конференції було сказано: ми маємо українську академію в одній особі. Русова була викладачем трьох вищих навчальних закладів, написала «Буквар», низку праць з позашкільної освіти.

видала два підручники з географії, видрукувала власним коштом посібник французької мови з українськими коментарями, гисала казки, художню прозу, літературознавчі статті, заснувала видавництво «Українська книжка»...

«Сучасна школа не дає дітям освіти, бо суперечить усім вимогам педагогічної науки, всім потребам народного життя, вона калічить розум і душу дитини, вона не відповідає національному духовному складові українського народу, й народ зневірився у цій школі». — ці рядки гани Софія писала не вчора, готуючи Закон про освіту на Україні, а понад сімдесят років тому. Або ще: «В таку величезну хвилину відродження цілого народу національна школа має величезне значення, тому на її творчу роботу маємо звернути всі наші зусилля, віддати їй найкращі сили».

Почитаймо Софію Русову. Прислухаймося до її думки. Колиш, у юності, вона захопилася педагогікою великого Фребеля. І потім усе життя жила за його таслом: «Прийдіть, будемо жити задля наших дітей».

Сьогодні у нівському музеї Лесі Українки відбувається літературно-мистецький вечір, присвячений пам'яті Софії Русової. У неділю, 29 вересня, в центрі села Олешня на Чернігівщині, буде встановлено пам'ятну дошку і освячено капличку.

Прийдіть. Задля наших дітей.

Катерина КІНДРАСЬ, спеціальний кореспондент «Голосу України». Київ.

Навколомістські новини

РУШНИК З КАНАДИ

У Львівському музеї етнографії експонується виставка вишивок українки з Канади Уляни Дичок.

Народилася вона на Бродівщині Львівської області. Та доля занулила її в океан. — Там, у Канаді, Уляна Дичко оволоділа давнім народним мистецтвом — вишиванням. І ось тепер представ-

ляє власні роботи, а також вишивки інших майстринь із своєї колекції.

Експозиція — багата й різноманітна. Тут яскраво розквітли орнаменти, візерунки, типові для різних регіонів України.

Тарас ЛЕХМАН.

Львів.

Коротко

КІНЕЦЬ ЛЯЛЬКОВОГО СПЕКТАКЛЮ

Багатомісячна боротьба за приміщення Михайлівської церкви у Житомирі закінчилася. Згідно з рішенням Житомирського міськвиконкому церква передана громаді.

УАПЦ. Для лялькового театру, який утворює десятилітє мистецтва в церкві, теж знайдено відповідне приміщення — колишнього міського Будинку культури.

«Інтелект».

Було колись

«РІДНУ ХАТУ» НЕ ПАМ'ЯТАЮ

Найстаріша газета Криму — «Таврические губернские ведомости» — існувала з 1838 по 1920 роки. З 1901 по 1917 роки до її редакції канцелярії Тавриського губернатора було заявлено на реєстрацію понад 100 періодичних видань. У ті роки в Сімферополі виходило 34 газети. У Керчі — понад 20, у Ялті — 11, Феодосії —

12, Севастополі — 20, Євпаторії — 5 місцевих видань. Крім російської, серед них були часописи кримсько-татарською, німецькою, караїмською та іншими мовами народів, що населяли Крим. Українською мовою виходила газета «Рідна хата».

Олексій ПЕТРУСЬ. Крим.

Телеграфним рядком з Москви

ХТО МЕНШЕ!

За повідомленнями соціологічних служб Верховної Ради Росії, найбільший рейтинг популярності залишається у Андрія Сахарова (+100). Рейтинг Єгора Лигачова — мінус 100, Борис Ельцин має +22, Михайло Горбачов — мінус 88.

ШЕВАРДНАДЗЕ ЗНОВУ

ПОПЕРЕДЖАЄ

У столиці колишнього СРСР відкрилась конференція Руху за демократичні реформи, який очолюють Олександр Янов, Едуард Шеварднадзе та Гарріло Попов. Нещодавно Е. Шеварднадзе попередив громадськість про можливість сробби другого правого перевороту.

На форумі виступав народний депутат України Володимир Крижанівський.

ШУКАЮТЬ МІСЦЕ

Проект спорудження Українського культурного центру на вулиці Станкевича поряд із Мосрадою завів у повітрі. Московський уряд не виділяв постпредству Монголії нових апартаментів, а постпредство, у свою чергу, не поступається територією для центру. Нині аивчається можливість розташувати Український культурний центр в одиому з павільйонів колишньої ВДНГ СРСР.

МОЛОДІЖНИЙ ЧЕТВЕР

У Москві діє Український молодіжний клуб, очолюваний Юрієм Кономом. На зборх молоді в бібліотеці української літератури по вулиці Ухтомській щочетверга відбуваються богослужіння.

І БУЛА РИБА

У лонеділок у фірмовому магазині «Дари моря» на вулиці Таерський були оселеді, монсерви «васі», снумбрія, ставриди, пахтат з океанської риби. Покупці мали можливість брати товар у не обмеженій кількості.

Олександр МИХАЙЛЮТА, власний кореспондент «Голосу України».

Класично!

НАЙКРАЩІ РОДИЧІ ГАРБУЗОВІ

Серед найкращих кривіників, до речі, Сергій Окаєвич, телер вже колишній перший секретар Вінницького райкому партії. Найкращими землеробами з цього району виявилися двоє близьких його родичів, які на пільгових умовах одержали за свій героїчний труд легковий автомобіль. І зрештою він сам на тих же пільгових умовах дістав у Вінницьких Хуторах земельну ділянку, де разом з тодішнім секретарем з ідеології цього ж району звали собі добротні дачин. Про це повідомляла обласна приватна газета «Вінницькі вісті».

Валерій ЛАЗАРЕНКО, власний кореспондент «Голосу України». Вінниця.

СП

Місяць то... у Вилковому холеру. Нині реєстровано понад сто ві... жаючи на об... їджаючих... ріонсїї пот... їзмаїла, Б... заходи прий... рі Кнлія, з... падох захво... Студентка м... бувавши ви... потрапила м...ської інф... Медикн та... з'їхалися до... Ростова, ін... шили, що к... заходи, як... не треба. До... кладують н... холери: коли... дає нижче 1... он холери вт... ботворні вла... Як відомо...

ХТ

Генеральн... «Орджонікід... об'єднує ша... Горлівки До... Олександр Г... що нині на... ситуація з... ля надзвич... ся. Вже 10... рещту чекає... чинна — бра... дерева, яке... новомову в... 200 вагонів... ходити за д... ває лише 2-...

26—27

лубліці у... тепла по... аранці м... Вітер сла... тура еде... чі 7—13... тини Укра... сія тепла.

По Київ... ия без... слабкий... ловітря... градусів

Фото Вячеслава
ПУШКАРЬОВА.

ДЕ ЖИТИ ІНІ, ЯК І ЛЮДИ

Американська газета «Крісчен сайєнс монітор» написала про нього: «Найбільшу політичну загрозу сьогодні на Україні становлять ті керівники — голова парламенту Леонід Кравчук. Навколо нього, як одного з реальних претендентів на пост першого Президента України, точаться сьогодні гострі політичні дискусії. Ми вчинили простіше — побудували у Великому Житині — мальовничому українському селі, де він народився і виріс...

Великий Житин зустріє нас весіллям писемі і локоринним плачем. Молодята ставали на рушники. І йшли в останню дорогу до ярма колгоспу. «Зірн», «Тягиття зерносе: пласіку скаже, а пласіку — плаче», — стиха розмірковували жінки у сівріді, готуючись до весілля. Дзвонять Богуті, зловці наші — «вранці» — всі давнядатори повернулись до дому. А Отчественне завдала нам гора. Локорина Кравчук була першою з нешою селі...»

Жини заспівали на весілля, в голові колгосписту Петро Катеринича це не по-людськи було з погору. Тут найбільшою до сілдріді являлася ошатне оселя Олгін Микрончук Олга Гордієна оселя аж підгородина у колгоспі і доміне до темпі. Тримас корову Рабуку, таличків четверо синьей, два десятків курей, гусей. Має п'ятдесят соток землі.

— Чи азіла б я землі? Жини тоді в родичі брає, то помегати пішла б. Не шд сім'я до колгоспістів не доду-чає. Навіть матері за це не доду-чає. Гентаря погн. А тепер жини вже не: дадуть (якщо ще дадуть) 50 кілогра-мів зерна — і як хочеш, так і годуй за-хлясто. Питатим, чим, окрім господарст-ва, займаєшся? Не поаїрять, пісні співа-ї і запісую. Таке жини було, що не до спляу. Тепер записала до даюхот пісень. Найближча мні «Мамина вісниця». Спів-аю її і згадую своє голодіне і холодне дитинство.

Батько мій резон з татом Лео́н Крав-чук погнб у Отчественну — на мінних полях десь у Білорусії. Я в десятому класі на впускний не ходила, бо не бу-ло в чою. Навіть матері за це не доду-чає, бо де ж вона його б узяла? Лео́н — він так добре знає, хто сірницька донь. Він думке хороший хлопець! Ця я нму вам не колгоспного однокласни-ка. Вічно сидів за книжками і завжди добре. Коли хлопці близькі до він знає

ди всіх мирня. Хоча в його душі миру не було. І вітчик його не жалувало. Бачи-мо Лео́на, коли приїзав матір хоронити. Опустився її в могилу, а він на колінах стоїть, як уколаний... І оце в червін приїз-дан на зустріч з однокласниками. Ян сказав: «Сілини і де б я не виступав, не відчуватиму твоєї відважності, як оце стоїти перед вами, — люди пла-кають. Він багато розказував, а я ніби ба-чила його молодим хлопцем, наві не на-вдовж ходив у сусідні Гордієна до шни-ни в шиті валиняки з шовшином... У нас більшості людей за нього горюло! Але ж ніби один чоловік твій механі-к, як держав, на ному поставити...»

Приїхав дочка Олгін Гордієн з по-другою — вчителькою разом з сілсь-кми шнію. — Що найбільше болить? Відступність новин, написаних за любов'ю до України підручнику. В навчальному приміщенні школи намічено 240 дітей. Тісноста стрешення! Але ми ніколи нікого ні про що не просимо. Бо за ризиком інших не можемо бути щасливими. Не Лео́н Мано-рович, ні ми самі ніколи не дамо зроби-ти там, як зробив Щербинський у Верхньодніпровську чи брешине у Дніпро-дзержинську. Мабу́т, бачили уже — саго чаше скрини, і люди в ному — соаїни.

...Хто першим поради нам познайкомі-вся з Мніоном банджоном, вже не при-гадає. Та Никон Павлович справді ази-нався дивного такого поведінку. До-ля в тиливах — шофери, в потім аж до пенсії бригадирів на Рівненському льонокомбінаті. Ріднісіа у нього хобі — вишиває картини, руйнує сарайчики. Ос-татньо і за робіт — портрет Шевченка

— І я це бачила, — продовжує Ве-нечеслава Сидорівна. Але сміху про і-нше. Раніше, коли Лео́н приїздив, то бу-в анічесь чужий. Цього року — ніби його підміняли. Приїхала інша людина. І він до людей заговорити, і вони до нього. Тетер він простіший, і я б сказала, азі-ніший...

Му, що ж ми з цього приводу згада-ли слова папи Іоанна Павла II: «Воло-но необхідну інформатизацію, щоб побу-вати з її допомогою соціалістична і жин-та всієї країни».

З головою колгоспу «Зірн» Патром Катериничом розмова зини. А в не-гетерішніх керівників господарств одні проблеми:

— Жини анічесь важливі. Та й те-пер — не леще. З одного боку, голо-ва колгоспі — короче, бо не дають хліб. А з другого, як треба взагалі здавати? А можа, краще продавати за внігіними для нас міними. Та й про худобу треба подумати, чим її годувати?

— А як у нас із земельною рефор-мою?

— Хм. Не гірше, як у людей. Всім, навіть на землі, бачу. Та й не-посторонній хотів, землі дади. Права, а осяновіо менше гетаря брали. Не хо-чуть брати брати...

— Як же в області вже є 36 ферме-рів. Вони мають до 500 гетарів землі, і, кескіпни нам відомо, беруть там, де дають.

— Не хочуть у нас і брати... Мажу на землі, набгато цінаше було розмовляти з авторитетним у селі ко-лоном — Мніоном Пасичником. А із роз-мов з головою азінішим, що шлях до вітної енотизації анічесь довший, ніж дорога до вітної суспільства.

Із життєвої хроніки

подерував шнію, де вчнтися його шник Сашко.

— Тепер ми зберемося із сусідами на вулиці, тіліни й бачили, що про вибори першого Президента України. Бачи-мо, при спосудатях за Кравчука. Та я, хоч і родим йому, далекий, правда, і ще тут є люди — сумніваюся. Так круто зміни-ти погляді? Може, то і політика, але я цього не розумію. Знаю, що ми свіме-те — сьогодні всі лідери демократії з комуністичні внішли...

Справді, всі ми сьогодні намагаємося осягнати митазорний, як відбуваються з усіма і, аювра Лео́н Мано-рович. Цініти через його вчнни і оціню-ю одважні наші та зербічнє часопіси. Як і ніх найбільш точно, найбільш вич-но характеризують сьогоднішнього го-лову парламенту України Можа, це (з інтерв'ю газеті «Крісчен сайєнс моні-тор»): «Я не комуніст, що став націона-лістом, в колп бутні більш точним, ко-муніст, що став демократом...»

Та повернемося до Великого Житин, самі знаємо, за одним із парека-зі, локодити від жини «А жини — рос-ли, як лозі». На одному із еллікоптових кутів зустрілися із двоюрідною сестрою Лео́нда Кравчука — Валентино Мичуку, а ніванському анічесь зо-фермою колгоспу «Зірн», тепер зва-ється аювоно. Тримас господарство: че-тверо синьей, три десятків качок, курей. Вербена, покучуєна разамізані і редікуліти, жини опростієся нату-рджини руками на стіл — «скадеш, потім не розігнати».

— Питатє про почоті? Поно робити у колгоспі, то ще хтось і тобою рахує-ть. А потім хоч хтось і не аювер, жини що люди не беруть землі? То гірка пра-да. Але ж навіщо було і у нас забіра-ти? Родина наша мала до а'яти гетарів поля, коней, корів. Забрати!

Так стє зрозуміло, чому в інтерв'ю одній із зербічнє газет Лео́н Крав-чук сказав: «Я ставлюся до колективіза-ції, особливо до того, як вона відбува-лась, аювер негативно. Я на власні оці-бачи, як проходила колективізація на заході України, де в селі забрали все: худобу, насіння, навіть примітний зна-рдада, жини вони користувалися, і їх примушували вступати до колгоспів, і що чини оспі, ніванським. Дуже багаті з мого села анішли, тому що ці люди чинили опір...»

— Сьогодні землі дають задарма, розмірковують Мніоном Трохимович — Мінді сім десятиліт землі купувала у пака. Це жено, оцінує, треба було виплатити бєнові 90 тисяч. Отримав було. Хто мо-в бачити бачили бачили. Антоном, Калінічусь. Сьогодні б ми не побачили та-ких людей і такого, жини маю 90-річний Лео́н Кравчук ніби тепер нам і'аюво його слово: «Горюку, щоб лавачного смерті не застала. А ми нім нічий лобові Кріп-ко любив. Це істна. Особливо каштана біогірною — Шлака, та мусю його поведінку політичній аювер. А на аюверні гроші нічєла паркувати, кованого воза і свино... Оце такі хазяїни були в землі. А тепер щоді Де діас наші гравовні? — «Іф, аюво на волоні шнурі не спи...» Ян я анічесь раціоналіст? А так, як? Пі-всєгда поважаю. Йдемо ми з одним із активістів у перші колгоспні роки в азініш додому, а він і каже: «Оце жини піа — у тебе два мотузки с, а у мене жодного, то і жини мнє поділять». Оце філософія життя і звела нас у злид-ни. Кого я бачу Президентом! Тут мо-думе тата. Ми додому мати свою дер-жаву. Діамо на Україну собітати Крав-чук по всьм відтам достойний прези-дентства. Сирота, із селє в люди йде-ть. Він добре анічєс, аювер розді-ї і піа. І ще скажу людям: спєсє нас од-не правда — правда у всьому. Оце, за-дєть, і все!»

На цьому я й будуємо закінчувати. Лише продовжимо читати, енєсноу у підгородина мінші підгородина: «Хм, Лео́н Кравчук, жини перелічка прокла-де собі шлях натуру в аювері ортодок-сальної комуністичної партії України, щоб стати її керівником з ідеологіч-нє прихованої української націоналіст-чєй справної почуття сьогодні анічє-лютьсін. Ми не баремося відповісти на ці запитання. Такемо, на жини дєнь за дєм відповісти сам Лео́н Кравчук. А Україна відповість — першою гру-дн...»

Виктор КОСАРЧУК,
Юрій НЕСТЕРЯК,
спеціальні кореспонденти «Голосу України»

село Великий Житин
Рівненської області.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Коли матеріал
готувався до друку, нам стало
відомо, що однокласники всту-
пили Лео́нда Кравчука нандида-
том на пост Президента України.

Експрес-новини

Виступаючи на 46-й сесії Генеральної Асамблеї ООН міністр закордонних справ Японії Накама заявив, що Японія і СРСР повинні якомога швидше вирішити територіальне питання, і це відкриває дорогу для підписання мирного договору. Накама не конкретизував наперед очікує Курільських островів Японії, але сказав, що керується останнім заявленим Японією про можливість переговорів на цьому. Як відомо, японське звичинно-політичне відношення намагається якомога швидше домогтися перших етапів переговорів.

Міністр збройних сил СРСР Пєвкін заявив, що зброя захищається під ефективним контролем центральних властей і Радянський Союз готовий надати адекватну відповідь на будь-які порушення, які було підписано раніше.

Літак, у якому знаходився невідомий в'язень британської заложник Джек Мак, знову винищує посадку на Кіпрі. Під час технічного огляду виявлено несправності гідролічного вузла двигона. Після тривалого ремонту літак у другий раз повинен прибути до Лондону. В аеропорту Джек Мак завжди журналістам, що йому невідомо про долю інших заложників, захоплених про-рассійськими угруповуваннями.

Більше ніж тисяча американців польського походження зібралися вчора в невеличкій церкві в Бостоні для зустрічі з приємом Польщі кардиналом Глемпом. Це визначне подія в житті віруючих, які покинули свою далекую батьківщину — Польщу.

МАСКАМИ ПО ОБІЗЦЮ
У фіскальному місті Тампери щорічно проходить фестиваль «Тамперські театральні пісні». Почали з самої церковної вікарії, коли серед публіки у фресках та вітражах суцільна маса людей добре підготували свої банкісні розуми та вклясти їм бочку чимало грошей. Було організатору конкурсу Лейва Бюккі (дівоче прізвище — Хрусталь) продюсер Андреев подав на нього до суду, звинувачивши в тому, що Тайсон нечесно поповнив підписку уявляє притягнути конкурс створення якого пішли довіри роки. Майй пристає до 11 з 23 учасників. Свої збитки Андреев очікує у 21 мільйон доларів.

Крім того, одні з учасників зупинили боксера у загальній ванні.

НАША МЕТА — «ЛІЗМ»
Нещодавно в Малулу відбувся установчий з'їзд нової опозиційної партії — Націона-

Досліджуючи проблематику етносу, не можна обійти юридичний аспект, зокрема питання міжнародного і національного права. Тут я маю на увазі вирішення проблем відносно між державою і національними народами у федеральних країнах, заснованих на принципах лєнінського або радянського принципу федералізму (СРСР, Р.С.Ф.Р., Чесько-Словаччина, Федеративна Республіка), який не витримує перевірки часом і в результаті ми стоїмо перед необхідністю пошуку нової моделі. В чому сутність двох моделей, суміщення тенденцій намагаючись центри зберегти федералізм, віддаючи деякі функції, які раніше виконували і намагаючись члени федерації відокремити.

Друге питання, яке для нас, росіяни — українці у сусідстві з Україною, державою дуже актуальне, це становище національних меншин.

Проблема національних меншин у Центральній Європі налічує тисячі років. Відомо від тих історичних часів і обставин, коли королівські держави часто змінювалися. Близько двох тисяч років у становищі меншин опинилися росіяни — українці в Польщі, Словаччині, Румунії. Те ж саме стосується і Югославії, де росіяно-українці живуть у Сербії (Войводина), Хорватії, Боснії і Герцеговині. На цих землях вони оселилися майже 250 років тому, приїхавши із Закарпаття. Живуть у нас також і нащадки переселенців з Галичини.

У Деклараті про державний суверенітет України ясно визначено ставлення до проблеми взаємодії державотворчого народу і національних меншин. В першу чергу держава стоїть на охороні інтересів українців в Україні, де вони є більшістю і державотворчим народом, але в той же час в межах Радянського Союзу вони становлять одну з національних меншин і це обумовлює певну специфіку їх становища. Державна тактика, згідно з усім національним, яка живуть в Україні, право на їх вільний національно-культурний розвиток, нарізати українська держава виявляє підкуповування про представників українського народу, які поселилися по всьому колишньому Радянському Союзу, у прикор-

Інформ-шоу

МІЛЬЙОНИ ЗА МОРАЛЬНІ ЗЕНІТКИ

Здається, найбільш чистим американським боксеру Майку Тайсону, екс-чемпіону світу серед професіоналів, доводилося добре підготувати свої банкісні розуми та вклясти їм бочку чимало грошей. Було організатору конкурсу Лейва Бюккі (дівоче прізвище — Хрусталь) продюсер Андреев подав на нього до суду, звинувачивши в тому, що Тайсон нечесно поповнив підписку уявляє притягнути конкурс створення якого пішли довіри роки. Майй пристає до 11 з 23 учасників. Свої збитки Андреев очікує у 21 мільйон доларів.

Крім того, одні з учасників зупинили боксера у загальній ванні.

НАША МЕТА — «ЛІЗМ»

Нещодавно в Малулу відбувся установчий з'їзд нової опозиційної партії — Націона-

донних державах, а також росіяни по цілим світі.

Враховуючи, Україна зможе виконувати ці державотворчі положення лише тоді, коли дійсно стане суб'єктом міжнародної спільноти, суб'єктом міжнародного права. Проте положення про охорону прав українців, які живуть у диспосіті в Деклараті про державний суверенітет розроблені недостатньо.

Україна як суб'єкт міжнародного права має активно відстоювати національні інтереси своїх меншин у диспосіті в міжнародних організаціях — перш за все в Ор-

Точна зору

ганізації Об'єднаних Націй. Будівні розуміння, до цього питання додамо ще й те, що є росіяни, які себе вважають частинкою українського народу, але є і такі, що відокремлюють себе від нього. Перші визнають Україну як національну територію, тобто створюють другі тілі. Тим, які дотримуються української орієнтації, ніхто не може заперечувати право бути так само вірними Україні, як і українці в республіці. Державотворчі народи, які виникли, по русини є окремим народом (Югославія і де-факто остання, хоча де-юре остання, що вважає росіяни частинкою українського народу), повинні визнавати ті русини, які відносять себе до української нації, окремі і не є частиною нації, що належить до України як її своєго батьківщини, а також всі права, які згідно з міжнародним правом належать національній меншині. Я не вважаю правомірною такою ситуацією, коли сьогодні більшість прав належить тим русинам, які визнають себе окремим народом в межах відповідних держав.

Політика українців майже всі європейські держави, де живуть росіяни, спрямована на те, щоб відокремити їх від українців. Заради цього в повсякчасно здійснюється буд-яка відмінність русинів одних від одних. Найяскравіше це знайшло відображення у перекладах населення. Така політика виявляється такою у намагаючись політично розкошувати і поєднувати русинів різної орієнтації в їхніх національних громадянсько-

літичних і культурних організаціях, які будуть недовірою створені в системі політичного плетарулу.

Для досягнення цієї мети певні політичні мола у СФРЮ допомогли сформувати альтернативні меншинські об'єднання. У травні 1990 року організовано Союз русинів — українців Югославії, який вперше об'єднав усіх русинів-українців країни. Але в кінці того ж року як альтернатива Союзів у Руському Керестрі була заснована «Руска матица» — організація русинів усієї федерації.

Винищують навіть скандал, коли голова «Рускої матици» виступив з вимогою не створювати нову «Русинську державу в Європі». Проте влада у Београді ніяк не прореагувала на ці заклики. Чи випадає?

Щодо прав і обов'язків русинів-українців на території України в Центральній Європі, то тут уряд громадськості слід привертати до такого питання, як лояльність національних меншин до держави в умовах громадянської війни державотворчих народів. У такому становищі народності перебувають відносно і міжнародне право не дає визначення чого обов'язку лояльності (чи деї обов'язок є обмеженням, чи необхідним).

Для нас, русинів, характерним завжди було те, що ми дотримувалися лояльності до держави. Так було і за часів австро-угорської імперії, так і тепер. Щодо охорони суверенітету кордонів у нас дилеми нема лояльності необмежена. Що ж до громадянської війни, то виникає питання, на якій бік має стати, або чи маємо ми право бути нейтральними?

Русини-українці живуть в Югославії в тих районах Хорватії, де кини діє жорстока війна (Вуковар, Петровці, Миклошівці, Осєні, Славонський фронт). Військові на кордоні з Хорватією (Шид, поблизу Керестри, Коцур, Кулі, Вербас, Нови Сад), у Боснії (неподалік Босанського Броду). Першою жертвою громадянської війни між сербами і хорватами був русин на ім'я Йосип Надь із Со-

тинія поблизу Вуковара. На шість людей організували охорону, щоб охоронити свій дім. Ці шість людей, параноїчно чинилися, параноїчно заклали величезну матеріальну шкоду майну громадян. Найбільш хлюпцями мобілізували до армії і в Сербії, і в Хорватії, і в Боснії. Сильно з них уже вбито і поранено — про це інформації ми не маємо. Ці російські люди, македонці, мусульмани не хочуть, щоб їхні діти брали участь у громадянській війні. Вони відмовляються служити у війську).

Отже, постають запитання: чи мають право ті народи, що ведуть громадянську війну, мобілізувати інших хлюпців на війну, чи сляти брата на брата? Чи можуть вони винятково участі в представництві національних меншин у війні на боці тієї чи іншої сторони? Аде платують за лояльність у такому випадку є життєві. Чи має право наша національна спільнота протиставити участі наших хлюпців у громадянській війні? Чи має право наша прагматична охорона виходити з України.

Зрозуміло, що наша участь у війні на одному чи іншому боці може викликати репресії щодо всієї нашої народності. Тому ми виступаємо проти війни і проти участі в ній взагалі, проти мобілізації наших хлюпців. Ми потребуємо об'єктивної інформації про становище русинів-українців, які опинилися втягнутими до громадянської війни. Необхідно, щоб міжнародне право на нейтралітет у громадянській війні, а також Акт відшукання за цивільні жертви і втратами майна.

Необхідно якомога швидше розробити кодифікацію колективних прав національних меншин у міжнародному праві. Ми розраховуємо на активізацію діяльності українських держав у цьому напрямі, адже Україна численню диспосіті обов'язки перед нею, і це, звичайно, має бути дотримане у двосторонніх, багатосторонніх і регіональних угодах, що Україна укладатиме як міжнародний суб'єкт.

Володимир ХРОМОШ, юрист.
Нови Сад (Югославія).

Погляд

Технічні новини все частіше допомагають спортсменам досягти нових світових рекордів. Зображення французького майстра Парі Фінанко захищеною французькою фірмою «Інформ». Його прихильники передають успішні результати.

В ОЧІКУВАННІ ЧУДА...

Фото ТАРС.

16 вересня 1991 року. № 187.

ЦЕЙ БАЗАР У НАС РИНКОМ ЗВЕТЬСЯ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

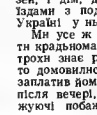
Не поспішайте лаяти продавця за дороговизну. Спочатку спитайте, чого їм ніштує виростити товар, привезти його, розташуватися. Продавці, як і ви, стоять у черзі — за місцем в торговельних рядах.

Цей дикий ринок — теж породження держави. Точніше, її бездіяльності. Податки, які не бере вона, беруть її службовці. Ринок починається ще задовго до ринку: влаштує, снежімо, хазар іспитори ДАІ — буде товар. Не зішлюсь у розмірі «відступного» мілким хлопцям — можете втратити все.

Купуючи овочі на ринку, не забувайте: ви платите не лише їм, хто їх виростив. Ви платите тому хлопцю, який міг не дати товару дістатися до прилавку.

Фото Михайла КОЗЛОВСЬКОГО.

Другий син, Володимир, мав двох нащадків: Кен Робертсона. Обидва теж влі: один — адвокат, другий — доктор філософії.

Роберта і Пауля в 1971 році, на відзначення 100

ба». Минола Васильович використав і слова старого Макухи, які передавалися з покоління в покоління: «Немає у святіших за товариство! Батько любить своє дитя, мати любить своє дитя, дитя любить свого батька й матір. Та це не те, брати: любить і звір своє дитя. А ось поріднитися душею, а не кривно, може тільки людина».

І в наступних поколіннях Макух було чимало достойних козарилю, про яких не соромно розповісти людям — та от Микола Гоголь вибрав лише оту, давню подію, пов'язану з Охримом та його синами.

Федір ЗУБАНИЧ

не затьмарює моєї поваги до інших двох батьківщин рідних моєї матері — Німеччини і Польщі».

Та що там багато говорити, робити здогадки, припущення — краще послухаємо самого Миколу Миколайовича.

Отже, 1874 рік. Острів Амбоїна, на якому він завжди зупинявся по дорозі з Батавії у Нову Гвінею і назад. Це була для нього проміжна база.

Тут, ідучи до своїх друзів-папуасів на «берег Маклая», він купував їм подарунки, робив усілякі припаси для себе; повертаючись, підліковувався у місцевому госпіталі.

Сьогодні, більш як через сто років, звідси, із столиці Молукського архіпелагу, до нас зі сторінок свого запис-

першої мандрівки Миклухо-Маклая до берегів Нової Гвінеї, в Москву запросила Академія наук СРСР.

Знайомилися з Москвою, відвідали Ленінград. Їздили у Київ.

Ми просили наших супроводжуючих: повезіть нас в село, де наш дід Маклай народився. Та як же це — були у його країні, а батьківщини, рідних місць і не бачили? Не дозволили. Кажуть, усе в Ленінграді: і музей, і дім, де проживав на Ізмаїлі з подорожей, а на Україні у нього нічого нема.

Ми усе ж вирішили поїхати крідькома, таємно. Роберт трохи знає російську мову, то домовилися з тансистом, заплатив йому доларами. І от після вечери, коли супроводжуючі побажали нам «спо-

ми бережемо пам'ять. Про Миколу Миклухо-Маклая так само: маємо музей, Існує товариство його імені... А коли б ви знали, яка боротьба розгорнулася за його дім, де він жив з матір'ю бабусею, коли одна із будівельних фірм хотіла знести його і на тому місці побудувати модерний, багатопверховий — чи то готель, чи то житловий будинок!..

Та, як не дивно, я вже про це знав. І завдячую цьому моїй землячці із Закарпаття Катерині Кеїзі, яка, до слова, теж підносила свій голос в українській газеті «Вільна думка» на захист резиденції Миклухо-Маклая в Австралії. Із своїм чоловіком Іваном вони возили мене в сіднейське передмістя Даймейн,

Люті, що лишилися без скарбу, англіїці спалили дім Маклая, а разом з ним і все село.

Папуаси зажурилися: приїде «карама тамо» — людина з місяця Маклая, а хатини нема. Громадою зібралися і звели йому новий дім. Але ж він, той будинок, може йому не сподобатися і він обриватиметься — то вирішили збудувати в кожному поселенні на «Березі Маклая» по хатині: яку хоче, хай вибирає!

У 1921 році усі хатини Манлая у Новій Гвінеї голландські колонізатори спалили: для тубільців він був вищий за Христа, якого місійнери тут насаджували.

Папуаси знову зводили «Таль Маклай». І прищепили знову їх палили. Та хатини, мов гриби після дощу, з'явля-

я вже гортав сніг рукою Марсон: «Мене й тутують, що сподобався відомості щодо туючи, багато мені відомо, я людину-скелю, ки, здається, себе в жертву ця нібито виславним бакаї дружиною велитим забезпечити в історії. Що ти? Найохочіший у те, що самі що їм хочеться правда тим часом складніша, сім іканша.

Так, ікінлаті, цій нашого шмені. Як казала, я зіграла ської Тетяки, легливишою і ху.

...Над писемного завжди слови Петрари маю про скороту, мене спотой обсяг робчав». І другийцюю, я вільни

У душі я не так скоро ла Миколайов Маклай пішов рік, як і його іллч—у соро Страхітливо берити, але менавдавати, що яся до цього зминучого. (Рлас до цього налу, але колпавне, не змісебе: у день іце неопубліковані, писані імовою, Маргаркестяного відлуги. За цимі камердине

Манлаєвого Мешерського дібрав те, щолого: запискии, купу снів... Ф. вважав би, щоло, яке на пробування, розладалася, перенонати йому в його долмилицю. Яжити для селі, звичайно, смуджентльмє достатньоги моїй персоні така персоні дуже принадді хотіла-слудля його справи, бути його сподвиж

Через трилай виконав із запланованронів тому пшилося тількинагромадження підготувати, брання творіодружжися, будь-якої матмог з боку моєї частини шк серце, бвк нас, але великим тискомого друга У

1885 року Олександр австралійців, усіх англосмо прийнято дітвідкій імека: батька й матице через рік Нільс...

І раптом — в мене перед Маклая, не Олександра уль Маклая,

МАКЛАЙ, ВНУК МАКЛАЯ...

А для нас цікавий іще прапрадід Миколи, правнук Охрима — Степан Макуха. В молодості був вік, видно, кедотепи, або нлаповухий, бо за ним міцно прив'язалося вуличне прізвисько «Махлай». Воно б, може, нічого, забулося те з часом — й не тани прізвиська люди мали та й з ними пішли без пам'яті, але Степан дуже вже героїчний був козан — сама імператриця Катерина II викликала його в Петербург: вручила найвищий орден Володимирів I ступеня й дворянську грамоту.

Тому, підписуючи папери, за посадищем звичаєм, мав поруч із прізвиськом ставити ще й прізвисько. Снажимо, отан: хорунжий Війська Запорозького, царською милістю дворянин, позак Степан Макуха, на прізвисько: Махлай. Але хто таке захоче писати, нолі ти вже не просто собі челядь — дворянин! А що кмітливості Степан славився не лише в боях, то хутко, щоб і звичайні запорозьких не порушувати, і солідніший вигляд серед панства мати, переробив «Мануху» на «Миклуху», а «Махлая» на «Манлая». Ще й для остаточної статечності, величій й оригінальності поставив між ними, цими словами, ризичку. І вийшло справді солідко: Степан Миклухо-Маклай!..

Батько Миколи, теж Микола, зрозуміло — прямий нащадок отого славного героїського козацтва Макух. Мати ж, Катерина, народилася в родині лікарів-німців, одруженою з польською дворянкою. Це й дозволило Миколі Миколайовичу Миклухо-Манлаєві у березні 1884 року відповісти кореспондентів австралійської газети «Сідні морнінг геральд» на запитання про свою національність так: «Моя особа — то живий приклад того, як благочинно поєдналися три одвічно ворожі сили. Гаряча кров запорожців мирко злилася з кров'ю ляхів та германців. Чого в цій суміші більше, чи яка з її складових частин у мені найизначніша, судити було б легковажно, та й навряд чи можливо. Я дуже люблю вітчизну мого батьна — Малоросію, та моя любов

кика знову промовляє Миклухо-Маклай: «Окремі пейзажі Амбоїни вражають схвжестію з Малоросією, особливо озвучені співом птахів ліси на узвишсях. Ніколи не думав, що це може мене так сильно зворушити. Часом, забравшись раю-вранці на яку-небудь з поближніх верховин, я просто з гордістю відчував себе малоросом, зовсім не думавши при цьому ні про те, щоб погамувати свою надмірну пристрасність, ні про те, щоб розважливо оглянутися довкола.

Напевне, аби пізнати, які принади для нас нартки рідної вітчизни, треба побути від них на значній відстані й побачити раптом щось тале, що нагадує ці картини. Хоч який холодний, здавалося б, розум, мимоволі впадаєш в романтичність, актротхи, втім, її не соромлячись. Саме це останнє в амбоїнських екскурсіях стало для мене новиною...».

То звідки ж узявся «великий російський мандрівник, вчений і гуманіст», коли він сам «з гордістю відчував себе малоросом»?!

Пауль Миклухо-Маклай не знає ні російської, ані, зрозуміло, української мови. Майже усе життя пропрацював у корпорації Ей-бі-сі директором радіо і телебачення.

До війни, правда, невеликий час був актором, відтак його призначили в армію, служив у авіаескадрилі («я щасливий, що мав очі слабкі, то не літав — інакше могл б убити»).

По війні читав світові й вітчизняні новини австралійцям аж до 1981 року («А потім мусив сказати своїм босам «па-па», бо пенсія каблизлася...»).

Пауль — єдикий сик Олександра, одного з двох синів Миколи Миколайовича Миклухо-Маклая.

Другий син, Володимир, мав двох нащадків: Кеїса і Робертсона. Обидва теж живі: один — адвокат, другий — доктор філософії.

Роберта і Пауля в 1971 році, на відзначення 100 річчя

кійної «ночі» і «солодких снів», ми, мов злодії, передогнувшись в іншу одежу, аніж за дня, насунувши на лоба берети, почепивши на носа темні окуляри, з потужними ліхтариками (детектив та й годі!) — ли в уєно-му місці — сі і ру в Малин Житомирської області.

Він і тепер помітно хвилюється, ніби наново переживає ту ніч — розкладає переді мною фотографії родинного маетку: аж дивно, як вночі їм вдалося зробити такі якісні знімки! Руїни, куші, кропива, терняччя...

Кажуть, під час війни в тому будинку, де народився Миклухо-Маклай, був військовий госпіталь. Під час авіанальотів його зруйнували, а в будувати відрували ж не український вчений, він — великий росіянин; ніде не народився, а просто враз одного дня з'явився студентом у «Петербурзі» і все...

Показував родову печатку діда, його фінку-ніж, ще деякі речі, якими користувався, живучи серед папуасів у джунглях Нової Гвінеї.

Відтоді у мене зло поселилося в душі на ваш український уряд, я не можу в це повірити, я геть не розумію: у вас що, так багато заженитостей на Україні, безліч Миклухо-Маклаїв, що не можете зберегти пам'ять хоч би про одного?!

Вік уже не кидався брати мене за петельки, як допіру, коли тільки познайомився, але в його голосі було стільки болю й гіроти, що мені стало наразді соромно, хоч під землю провалився, нібито від мене це залежить, нібито я іракця і в Академії наук, і в Міністерстві культури, і в самому уряді республіки...

Австралія хоч і далека країна, але може похвалитися, що відвідували й відвідують її чимало знаменитостей: окрім відомого вам капітана Кука, сюди припливали Чарльз Дарвін, Жюль Верн, Конан Дойль, Роберт Стівенсон, Джек Лондон... і про кожного з них

де стоїть ця вілла, що має назву «Вайомінг».

Можу тільки здогадуватися, як нелегко було батькам міста прийняти рішення про недоторканність «Вайомінг»: сам бачив, що місце тут престижне, і не один мільйонер виклав би нругленьку суму, щоб мати в цьому мальовничому місці своє помешкання.

Можу зрозуміти й слова старого папуаса Аруби, коли він уже в наш час витиував московському журналістові й літераторові, авторові доволі цінної книги «Дорогами Макалая» Олександру Іванченку в тих місцях, де століття тому жив наш земляк: «Ви, білі, думаете, що ми дурні люди і нічого не розуміємо. То ви одного разу хочете відняти у нас Маклая і спалюєте його хатини, то іншим разом питаєте все про нього. Навіщо вам наш Маклай?».

Востаннє відпльваючи від папуасів, Миклухо-Маклай обіцяв їм повернутися — і лишилося жити з кими: він, як відомо, мріяв створити тут російську колонію. Та, повернувшись до Петербурга тяжкохворим, Минола Миколайович через рік помер.

А папуаси чекали свого білого бога, берегли хатини Маклая. І навіть коли анген після відплиття вченого англійські золотошукачі спробували зайти до неї, — тубільці не дозволили їм цього зробити. Можливо, ця обставина й породила невдовзі в сусідній Австралії чутки, що в хатині визначного вченого і мандрівника в Новій Гвінеї лишилися незліченні скарби. Через рік після його смерті по них спорядили цілий корабель. Папуаси зкоували стали на чатах святихого для них будинку. Зав'язався відчайдушний кровопролитний бій. Але що вони, безбройні, могли вдіяти? Англіїці по трупах тубільців вдерлися у сному бамбукову хатину, але знайшли там тільки стіл, два стільці, шезлонг — саморобне дерев'яне ліжко, порожні ящики...

ліся наново. І їх чекав вогонь... Аж доки люди «кам'яного віну» замість бамбукових почали будувати кам'яні...

Одна з них — двовишня намяна споруда в три поверхи — «Гітан-таль-Маклай» у селі Араль, Звели її люди, які за своїм загальним розвитком живуть іще в кам'яному віці, які ніколи досі не зводили нічого подібного в архітектурі.

А яке підібрати слово, щоб означити нашу байдужість, небажання відбудувати всього один раз, усього одикий родинний будинок Миклухо-Маклая на його батьківщині?

Вочевидь, зусиль тих і полонини не треба, ані затратили, увічнюючи пам'ять про свого друга, «нарама тамо», «тамо баро-баро» — «божественно-людина з місяця», «найшанованішу людину, вождя» невчені, примітивні папуаси, зводячи «Гітан-таль Маклай»!...

Пауль своїми думкам збудувати, здавалося, за ними, цими роздумами, ми вже й позабували один про одиго.

Аж ні. Видно, онун Манлая шукав приводу, як би згадати свою ризикість, з якою він напався на мене за те, що на батьківщині так не пошановують його діда.

З бабкою, Маргаритою, воки цікаво поборалися — усі були проти: і родичі, і друзі, а вока кі, встояла, бо боролася за своє кохання. Бабна була йому доброю помічницею. В Росію з ним їздила і дуже любила цю країну до кінця свого життя. І в Малин навідалася, правда, уже по смерті Маклая. А потім із синами вернула-ся в Австралію. Усе своє життя — прожила вона 85 років, померла у 1936 році — поклала на те, щоб відшукати по світах усе написане Миколою, впорядкувати і вкдати. Але чого це я розповідаю — вона написала цікаві спогади про нього, свого чоловіка. Воки тут, у сусідньому музеї, можете їх почтати, — це ж вам цікаво, чи не так?

І справді, через якусь годину-другу з дозволу хранителя музею Лідії Бушель

У «ВЕРЕСА» — НОВИЙ ГОСПОДАР,

або ЯК ЗАРОБИТИ МІЛЬЙОН

— Не атримуєся від спонси-
запитувати вас: то як ви може-
те заробити мільйон!

— Для цього, як кажуть на
Закарпатті України, потрібен час
і катехизація, а ще й години
незвичайної ності. Коли ж сер-
цево до приїждів а до Ріанго-
то чотирь років тому, маючи
випусти... з киномехом, дружиною
та 200 карбованців у кишені.
Не повертає, але в місті у мене
не було жодного знайомиго,
моє мав ні квартири, ні роботи.
Але була повага готува-
ти. Пішов до місцевонаймо-
у й лосиня ситуацію. На-
шотушли мене там на ідею
вигодувати політиком. По-
зичили 25 тисяч карбованців, заку-
пили верстат, знайшов сирому-
ну. Вже через місяць покрити
повертали антагри. Згодом від-
крити багаторічний наві-
р, організував мале підприєм-
ство...

— Яне на сьогоднішній день
керуєтесь а досить складну
європейсько-торговельну фірму
«Еліксир»!

— Так, зараз ми працюємо
в п'ять напрямків. Закупили на
чотирь мільйон карбованців
обладнання облікової полікліні-
ки, незабаром хочемо приба-
вити японське устаткування, яке
надасть змогу робити повний
діагностичний стему здоров'я а поди-
чч. Взяли під оліку студентське
та шкільне харчування а Ріанго.
Плануємо значно знизити
ціни, розширити асортимент.
Саме тепер проводимо
документальну реалізацію. Вась
персонал ідеально переводимо
ка контрастну основу, пла-
нуємо заробити плату асім
без винятку працівникам у два
рази. Чого грів таїти, у шкіль-
ному громадському харчуванні
процентові крадіжкам, а об-
чрадено ж власних діл! Саме
з того, щоб наші діти були
кадогодні й здорові, сілі по-
чинити сіл перетворення а дер-
жаві.

А ви не виникла ідея з
придбанням футбольної коман-
ди!

— Я, до речі, завжди був

принципником спорту, віддавав
жарячу зацікавленість а фут-
летному і боюком. Там от, під
час однієї зустрічі у місцевонаймо-
ночній шпоса по доло «Верес»,
якого відомого асі. Кубу був не а знозі наміт
часно випливають футболо-
ти зарплату. Отож, звернувся
за допомогою до мене.

— Наша вітальня —

Валерій Коротюк. 39 років.
Народився а Харкові. Одруже-
ний. Виноує синів. Хоббі: ри-
боловля, збирання грибів. Офі-
ційний мільйонер.

Іван до Ріанго з однією на-
тою: розробляти у чому ж
суть конфлікти, що виникли
у футбольній команді «Верес».
Одним журналістам сказав:
тим і прекрасне, що вони ле-
передбачили. І вилано мене
звати інтерв'ю з мільйонером.
Так, у нашого українського
ріанго. Не бачте зазку мін
мільйонним і футболістом!

«Ще ж елеметарно, Вітос-
ніе. Валерій Олександрович
Коротюк» — придба команді
«Еліксир» (Ріанго).

Наступного ж дня перефразував
аю колектив 300 тисяч карбо-
ванців. А ще через певний
час... купили цю команду, став її
власником. Перше, що зробив,
залишив а роботу старшого
тренера Романа Гонору, який
не міг, або не хотів мислити і
арцювати по-новому, йти а
ногу а часом. Порадничав з
планами авторитетним, на ко-
го місце зарекомендувався
по успішній роботі а дощому
«Штастер» заслуженого
тренера України Віктора Но-
сова. Він останнім часом ово-
ло створює собі ім'я.

Прагну працювати з мисля-
чим людям. Відразу скажу,
створивши гравців цілком
прстойий матеріальні засоби,
поставив перед командою ви-
соку, але гонове реальну ме-
ту. Разом з тренером ми роз-
робили систему санкцій та за-
охочень для футболістів. Зай-
вий піжмагот атегі, записання

ке тренування, порушення
спортивного режиму — все це
написали карбованцем. Без
підписання загельного ріаня
культури справа не зрушиться
з місця. Якщо виникли потре-
бе покрити склад кіпкою
відомим гравцям, гаду-
ю, провал у нас не виникне. Го-
лобам тепер змінили психоло-

гію коштує долар. Про те, що
її витрати окупилися, мільйо-
не подивля зрозуміє часом.

А наблизившись одразу
організувати на стадіоні хар-
чування, причому на найвищо-
му рівні. Плануємо випустити
а випускати великі кіпкості.
Уже придбали великуку дру-
карню. Отож, незабаром ви-
решимо питання з футбольною
атрибутикою. Щодо матчів, то
вони мають стати складовою
частиною шоу-програм, які ми
організуємо аже зараз під
час чемпіонату. Гадує, що гля-
дач задоволені підле на наш ста-
діон.

— Чим керується у роботі

— Раніше майже існувало таке
поняття, ш феномен росій-
ського купця. З нашаман діло-
вими людьми звичайно не ус-
ій угоди. Ін аирині, бо на той
час не дотримувалися слова
частіше зазиди купці. Тепер, ка-
жаль, уже навпаки. Тому до-
сліджу підписати простим уже
української ділової поведінки.
Для мене найголовнішою чин-
ністю, порядністю і правдивістю
у будь-якій справі, та не хочу,
щоб складалося враження, ніби
а добрий владковий, який усім
допомагає. Ні, викладаючи
а кожному справу, ділюся
ка кіпка кроків вперед. Я пев-
ною мірою, — напаліт і не
шурцуюсь цього. Бути чистим
перед власною совістю — од-
но головний критерій моєї діяль-
ності.

— Рікет — це міф, чи ре-
альність!

— Шкода, але пови що ос-
таннє. Доводиться відволікати-
ся від основної роботи, ви-
шувати питання з цим діла-
м. Це потягоче явчє ми ви-
норчимо лише таді, коли на
нашій ріані Україн бездоган-
но діятимуть закони.

Мислеться заробити міль-
йонів оновував

Юрій САЙ.

Ріане — Київ.

Футбол

«НАФТОВИК» ПРИГАЛЬМОВУЄ...

Після попереднього туру
чемпіонату України а другій
лізі турніру таблицю очолює
переворотною зміною
ціл та отримав Сорочинський
тур аніс певні корективні, і підієрі
залишилися досе. Утім, про все
по черзі.

Знову команди, які посідають
чіпкі місця, аиступали в гос-
тах. І черговий сорочин під-
нісся сестарівською «Кайан»,
яка перемогла уперше пере-
грала нікопольський «Колос» —
3:0. Чого ж різку кричати
не дані ніяких шансів харько-
вської «Кристини».

Оскільки люди ціці а ціпо-
му цікаво зустрічі розгоріли
а другому матчі. Герої-
стичну (60-та хвилинка) та Га-
ришюк (88-та) провела у во-
рота дніпрів да єсуєних ма-
чів. Разом ми би бути ще за-
решає. Але а сестарівською
Оверко поміж харківчан, не
реалізувавши на 84-й хвилині
одинадцятихвилинний — 2:0.
Після цього прикритий шлю-
вально по-уваляється на п'яті
стадіону а фаворитах: «Дніпро» —

пався перша результативна ата-
ка (Романчук, 28-ма хвилинка).
Шоправда, на останній хвили-
ні першого тайму Богданову
вдалося астоявити ріанову.

Одразу після перерви пере-
грала галичан буча знову незале-
жності. Влучила Руксавиченко
(80-та) та Савин (85-та) до-
зволити лідрові залишити до
активу переможну перемогу — 3:0.

З особливим інтересом очі-
кувався матч у Києві. Зрозумі-
ло, що місцеві армії зреш-
та, з неба не падають, анізав-
ні, коли наші сойдуть на по-
доріжжя, зібратися й показати
досить приривання футб-
олу.

Повели а разукну виник.
Умівляючи на 34-й хвилині
реалізував пенальті. Шлиме а
другому таймі голи стпомо-
лися відіграти (Матчаченко,
50-та). Але Медуза знову
вводять СКА вперед. Стало-
ся на 62-й хвилині. І лише
через десять хвилин знову
майстер Шуршин «врутає»
«Нафтовик» від поразки —

2:2. Продовжує чудово, безпро-
грашу серію ріаненський «Верес».
Цього колективу, заре-
шє, бадажує да грати, адо-
ма чи на чужині. Виступаючи
а Харкові проти «Макіан», ріане-
нський «Верес» переміг з ра-
хуку забив голи Назаренко
(54-та). Але «Верес» зробив
да результативних ударів. І
шоразу відігравався Разник
(24-та і 63-та).

Результати решти матчів:
«Крибас» — «Штастер» — 3:2,
«Макіан» («Овєні») — «Стіль» —
1:0, «Овєні» — «Колос» — 2:3,
«Дніпро» — «Придністрав» —
0:0, «Дніпро» — «Вогонюбівні-
нський» — 2:1, «Кієвін» — «Темп-
істуніт» — 4:8, «Дніпро» — «По-
ділля» — 1:0, «Десна» — «По-
лісся» — 1:0.

Після 40 турів чемпіонату
попереду «Прикарпаття» і «Ко-
лос» — по 53 очка, а «Нафто-
вник» — 52, на очно менше
мають «Верес» та «Придністрав».
Наступний тур гравцями
30 вересня.

Віктор ГЕНЧУК.

ГОЛОС України

Газета Верховної Ради
України

Головний редактор

Сергій ПРАЗДЕНКО

Редколегія:

Анатолій ГОРЛОВ
перший заступник
головного редактора

Олександр БІЛИК
заступник головного
редактора

Олександр
ЕМЕЛЬЯНОВ
заступник
зам. головної редакції
АН України

Володимир
КОРАСНОДЕМСЬКИЙ

Леонід
САМОЙЛЕНКО
заступник головного
редактора

Борис
СНІДОРЕНКО
заступник головної
редакції

Анатолій
СОЛОНСЬКИЙ

Віталій СУДДА
відповідальний
секретар

НАД НОМЕРОМ ПРАЦЮВАЛИ:

Член редколегії —
Володимир
Краснодемський.

Чергові редактори —
Віктор Ісакчун
Дмитро Дзятинський.

Автори макету —
Анатолій Мірючов,
Леонід Піддубний.

Випусковий —
Олександр Вондаренко.

Оформлення —
Володимир Кисельов.

Коректори:
Валентина Лукаш,
Ірина Бабич,
Валентина Воспосинюк,
Галина Кабанова,
Ольга Малина,
Евгенія Ортогоска,
Олена Чоповська.

Заступники:
Тетяна Білош, Ольга Яценко,
Алія Буднікова,
Марія Сородак,
Сергій Складенюк.

Лінографія:

Наталія Познань,
Валентина Чинирю.

Комп'ютерну адуку
«Радянська Україна»
252047, Київ-74,
проспект Перемоги, 50.

Індикс 60955.

Тираж 156.200.

Передплата ціна
на рік 19 крб. 60 коп.

Зам. 03151871.

Триває передплата на

«Голос України». Наш індекс 60955. Ціна на 1992 рік — 19 крб. 60 коп.